

Hoe Leo Ole werd

en andere belevenissen met honden

Hoe Leo Ole werd

Marja Oosterman

Omslagillustraties: Ema Alsina

ISBN 9789464356342

© Marja Oosterman

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

*Dit boek draag ik vanuit het diepst van mijn hart op aan
Gerda van Gemert-Staal.*

*Zij was de verzorgster van veel van de wondertjes die in dit boek
worden beschreven.*

Ik zal haar daar al-tijd dankbaar voor blijven.

Gerda ging over in mei 2021.

*De werkelijkheid is soms fantasierijker en wonderlijker dan je met
fictie kunt bedenken.*

We kenden elkaar van gezicht omdat onze wegen elkaar kruisten tijdens wandelen met de hond en elkaars naam omdat we diverse vrienden gemeen hadden. Nu blijken we ook dezelfde dichter vrij goed te kennen en ontmoeten we elkaar tijdens de presentatie van zijn zoveelste bundel.

Na afloop kiezen we allebei voor een glas rode wijn en hetzelfde tafeltje in de binnentuin van de kunstruimte waar de presentatie had plaats gevonden. Binnen een paar minuten ontdekken we dat we meer gemeen hebben dan de honden en vrienden en is elke oppervlakkigheid uit ons gesprek verdwenen. Een uur later worden we vriendelijk verzocht af te ronden omdat de kunstruimte gaat sluiten.

“Je moet snel bij me langs komen,” zegt ze. Echt snel bedoelt ze, want het huis met negen kamers waar ze meer dan de helft van haar leven gewoond heeft, gaat ze verruilen voor een luxueus appartement aan de andere kant van de stad. Als ik haar wil leren kennen, moet ik dat grote huis leren kennen, vindt ze. Ik ken dat huis van de buitenkant goed en weet van de gezamenlijke vrienden dat ze daar zeer gastvrij leeft. Ze gaat 5 december verhuizen, ik heb nog amper veertien dagen om een moment te vinden om haar te bezoeken. Ik vind zo'n moment op 1 december en na enig zoeken zie ik een ingang die me via een klein voorportaalje naar de keuken brengt.

Direct word ik begroet door Grietje, haar hond. Grietje heeft me buiten altijd genegeerd, maar nu komt ze vriendelijk en open naar me toe. Haar vrouwtje completeert het welkom. Wat een harmonie tussen die twee! Wat een liefdevol welkom krijg ik van beiden!

Bij de rondleiding toont het vrouwtje van Grietje lege kamers, alleen de keuken blijkt nog in bedrijf en in de huiskamer staan nog wat meubels waar ik twee bekenden aantref die zijn gekomen om de laatste zaken te helpen ontmantelen en inpakken.

Met zijn vieren ontfermen we ons over mijn zelf gemaakte vlierbloesemwijn, gelukkig heb ik de ingeving gehad twee

flessen mee te nemen. De gastvrouw zorgt voor lekkere hapjes. Een van de bekenden is de muzikant door wie ik jaren geleden Jao heb gekregen, mijn geweldige Pyrenese herder die nu al bijna vier jaar dood is. De andere man ken ik als tuinder bij een stichting die zich bezig houdt met beschermen van biodiversiteit. Hij vraagt: "Waar is je hond? Je hebt toch een briard tegenwoordig?"

"Ik had een briard, maar die heb ik helaas weg moeten doen."

"Die hond was niet te vertrouwen," zegt de muzikant, "hij heeft mij zelfs een keer gebeten!"

"Ja, maar toen wisten we nog niet hoe dat kwam," vul ik aan en ik voel weerstand om erover te praten. "Kan ik even helpen met die hapjes?" vraag ik aan de gastvrouw. Maar die kan het zelf wel af en dus vraag ik hoe de vlierbloesemwijn bevalt. Die bevalt uitstekend. Het gesprek gaat door over andere onderwerpen maar eenmaal aan de hapjes laat de gastvrouw het er niet bij zitten.

"Die briard was een prachtige hond," zegt ze, "wat is er met hem gebeurd?"

De vraag is niet alleen nieuwsgierig maar ook liefdevol gesteld. Grietje komt naast me zitten en legt bijna haar kop op mijn schoot. Ik vat de gebeurtenissen kort samen. Maar Grietjes vrouwtje vraagt door.

"Ik weet niet of ik er over kan praten zonder in huilen uit te barsten," voel ik.

"Daar kunnen we tegen hoor," zegt de tuinder, "als het zo gevoelig ligt moet je er misschien juist over praten."

"Het overvalt me," beken ik. "Ik dacht eigenlijk dat ik er overheen was, maar nu hier met jullie en vooral dit huis... Hemeltje lief, dit huis druipt van de liefde tussen jou en Grietje," zeg ik tegen de gastvrouw. Dat was me al opgevallen toen ik amper binnen was en wordt me hoe langer ik hier ben, steeds duidelijker.

En ik weet: "Dit mis ik al twee jaar, die Liefde."

"Is Leo al zo lang weg? Zolang geen hond?! Ik weet niet of ik dat zou kunnen," zegt de gastvrouw. In dit bijna lege huis kom ik in

een warm nest, de vragen die me gesteld worden, betonen wezenlijke belangstelling en liefdevol begrip.

Als de waterlanders toch komen, kan ik mezelf eindelijk toegeven dat ik het vreselijk vind om zonder hond door het leven te gaan. Het pantser waarmee ik wat ons is aangedaan een plek heb proberen te geven, alle argumenten die ik mezelf twee jaar lang heb voorgehouden waarom ik nooit meer een hond kan hebben tenzij ik zou gaan verhuizen, niets blijft over om de pijn in mijn hart te verzachten.

Grietje heeft inmiddels al een poos haar kop op mijn schoot en laat zich zachtjes door me aaien. Oh wat heb ik dit gemist! Die Liefde tussen deze vrouw en haar hond, die Liefde waar haar huis ondanks de leegte vol van is, die Liefde, die heb ik niet meer in mijn leven, maakt mijn huis een lege plek.

“Je hebt je kwelgeest veel te veel macht gegeven, het wordt tijd dat je de macht over je eigen leven weer terug pakt,” besluit de gastvrouw. We verdelen het laatste beetje wijn over onze vier glazen.

Op de fiets terug besluit ik dat het inderdaad genoeg is geweest. Als ik het morgenochtend nog zo voel, ga ik op zoek naar een puppy van een klein ras. Die kan ik dragen, zodat die veilig bij mij op de slaapkamer op de bovenste verdieping van mijn huis zou kunnen slapen.

Ik besef dat alle argumenten van de afgelopen twee jaar nog geldig zijn maar in het niet vallen bij het gemis. Ja, een hond beperkt je in je vrijheid, kost best het e.e.a. aan energie en geld, je moet elke dag je huis stofzuigen enz. enz.. Het zijn stuk voor stuk rationele argumenten die me de afgelopen twee jaar hebben beschermd tegen het verdriet en de pijn van het verlies. Het heeft mijn leven draaglijk gemaakt. Mijn hart weet hoe het echt zit:

ik wil gewoon weer een hond.

Eigenlijk ben ik van de grote honden, maar als ik moet kiezen tussen geen hond of een kleine, besluit ik de volgende ochtend voor het laatste.

De keuze is snel gemaakt: net als Jao een Pyrenese herder.

Volgens de in Nederland gehanteerde rasstandaarden zijn dat

kleine honden, de 32 kilo van Jao was goed voor afkeuring door de rasvereniging.

Na een beetje rondneuzen op internet vind ik een fokker met een aanstaand nest.

Er is nog dat andere probleem. Hoe zorg ik dat mijn nieuwe hond zonder problemen alleen thuis kan zijn als dat soms nodig is? Ik krijg een ingeving en bel op de bonnefooi aan bij een straatgenote die ik nauwelijks ken, maar altijd heel hartelijk naar Jao en Leo heeft geïnformeerd en ongeveer als enige in de straat me serieus heeft genomen over de oorzaak van de problemen met Leo.

Mijn intuïtie blijkt te kloppen. Ze vertelt in het verleden zelf honden gehad te hebben toen ze in het buitenland woonde, ze is een echte liefhebber. Na een lang en eerlijk en open gesprek hoeft ze niet meer na te denken. Ja, en ze wil wel een soort tweede baasje worden van mijn toekomstige hond en op hem passen wanneer het nodig is zodat hij niet alleen hoeft te zijn met alle risico's van dien. Als ze maar geen verantwoordelijkheid hoeft, het moet vooral mijn hond zijn. Ze heeft niet voor niets zelf al jaren geen hond meer.

Ik laat het idee van een Pyrenees herder puppy nog een dag bezinken. Dan bel ik een mevrouw die op internet heeft aangegeven dat haar teefje zwanger is. Naar verwachting worden de puppy's wel erg klein; de moeder is 10 kilo, de vader 17. Belle, Jao's moeder, was 17, papa Pichoun 22 kilo. Stiekem hoop ik dat de pups van moeder Kaatje ook groter zullen worden dan hun ouders.

Het blijkt dat Kaatjes eerste nest niet goed gegaan is, dus de mevrouw uit enige reserves. Op een echo meende ze drie pups te zien, als ze alle drie gezond geboren worden, ben ik de derde die er een besproken heeft en maak ik dus kans op een pup. Ik spreek mijn voorkeur uit voor een mannetje en liefst een mannetje blond van kleur.

Zoals gebruikelijk kunnen alle kleuren verwacht worden in het nest Pyreneeërs, maar welke zou de mevrouw ook niet weten, ook dat is gebruikelijk bij dit ras. In het nest waar Jao uit voortkwam werden er zelfs met en zonder staart geboren.

Later bleken bruine pups zowel grijs als zwart te worden, de blonde soms bruin of rossig. We gaan het zien en ik begin te duimen dat alles goed zal gaan met Kaatjes zwangerschap. Ik ben met haar in blijde verwachting!

Op een zondagochtend word ik gebeld; de pups zijn geboren. Het zijn er inderdaad drie en ja, ze zijn alle drie gezond. Ik ben blij en nog blijer als ik hoor dat er een blonde reu bij is. Mijn Jao van hetzelfde ras was een blondie.

Ik durf eindelijk te vragen wat de pup moet gaan kosten. Wat kosten rashonden toch veel... op mijn kleine spaarrekening gaat maar weinig overblijven dus ik vraag of er sprake kan zijn van korting als ik contant betaal. Nee helaas. Het zij zo. Dat wordt zuinig aan doen om weer reserves op te bouwen. Maar verder kan geld me weinig boeien.

Het regent pijpenstelen. De voorgenomen lange zondagochtend wandeling met logeetje Bonus moet uitgesteld.

Even na het middaguur breekt de zon door. Ik stuur een appje naar Bonus' baasje dat ik haar wel kom brengen omdat ik verwacht dat we pas na de afgesproken ophaaltijd terugkomen van een natuurwandeling. Maar er vallen geregeld kleine buitjes; Bonus en ik zijn al na tien minuten wandelen behoorlijk nat. Als we dan ook nog 5 minuten onder een viaduct staan te wachten tot een stevige bui voorbij is, besluit ik af te zien van de natuurwandeling. De paden zijn daar nu bovendien door glibberigheid lastig beloopbaar. We keren terug naar de stad en ik neem Bonus mee naar de grote speelweide in het park.

Bonus is grappig. Hoewel ze er uitziet als een Frans bulldogje, heeft ze niet de nadelen van dat ras. Ze knort niet, kan gewoon ademhalen en verbaast kenners van het ras steevast door achter ballen aan te rennen. Haar baas grapt wel eens dat ze misschien gekruist is met een Boston terriër. Terwijl ik kijk naar hoe ze met veel plezier met andere honden speelt, zet ze me aan het denken over rashonden. Er zijn steeds meer rassen waar structurele gezondheidsproblemen mee zijn. Van de Pyrenese herder is zoiets nog niet bekend. Maar als de eerste puppy's zijn overleden, hoe gezond zijn dan deze drie die gisteren geboren zijn? Het gebeurt vaker dat een eerste nest niet goed gaat, maar toch slaat de twijfel toe.

Die twijfel heeft er vorige week al voor gezorgd dat ik op de sites van de asiels van de dierenbescherming heb gekeken, met bedroevend resultaat. Op dat moment waren er 872 honden in de asiels. Ik liet er een filter op los: goed kunnen omgaan met kinderen plus goed kunnen omgaan met andere honden. Het zoekresultaat gaf slechts zeven honden. Zes daarvan bleken met kinderen vanaf twaalf jaar te kunnen omgaan en de laatste die overbleef was bezig haar vierde huis te vinden en kon absoluut niet alleen blijven... Ik had vorige week ook gezocht op 'herplaatsing honden' en kwam daarmee vooral terecht op sites met honden die uit het buitenland worden gehaald. Daar ben ik tegen. Maar als er zo moeilijk goede honden in Nederlandse asiels te vinden zijn, begin ik er beter begrip voor te krijgen, merk ik. Als mijn gedachten daar zijn, komt er een vrouw met een prachtige ranke hoogpotige hond bij de speelweide. Ik ken haar een beetje van een paar ontmoetingen terwijl ik met vorige honden wandelde. Senna heet haar hond en ze is ruim drie. Ik meen me te herinneren dat ze nog met Leo heeft gespeeld toen hij een pup was.

Senna blijkt uit Spanje te komen, via een relatief jonge stichting. Ik vertel over de pups. Zij hoeft geen rashonden. Nee, als ik zo naar Senna kijk snap ik dat volkomen. Kruisingen zijn meestal gezonder en leven vaak nog langer bovendien. Ze is heel enthousiast over de stichting waardoor ze Senna heeft.

Ik breng Bonus terug naar haar baasje, vertel enthousiast over de pups, maar als ik thuis ben, besluit ik na een uurtje toch eens op de site van die stichting te gaan kijken.

De site van de Stichting Hondenzorg en Welzijn komt me bekend voor. Vermoedelijk heb ik die vorige week ook even bekeken na mijn zoekopdracht 'herplaatsing honden'. Nu kijk ik er rond vanwege journalistieke nieuwsgierigheid. Of heb ik nog een andere reden?

Wat ik lees over de stichting bevalt me wel. Die vrijwilligers zijn goed en serieus bezig. Dan zie ik een reeks foto's van stralende mensen met ontspannen kijkende honden, zo te zien allemaal gemaakt op vliegvelden. Hoe kunnen die honden nou zo relaxed zijn als ze net een vlucht hebben meegemaakt? Ik besluit een

voorzichtig berichtje online achter te laten dat ik geïnteresseerd ben en meer wil weten. Nog geen uur later heb ik een mailtje terug met zes telefoonnummers van het belteam. Kan ik die vrijwilligers op zondagmiddag bellen? vraag ik me af. De zondag is wellicht de enige dag dat ze echt tijd voor hun gezin hebben. Maar ik kan het niet laten en kom er een half uurtje later achter dat de bovenste drie niet bereikbaar zijn. Ik besluit het er nu echt bij te laten en die mensen hun zondagsrust te gunnen. Om half zes gaat de telefoon, net als ik op het punt sta mijn jas aan te trekken om op weg te gaan naar een eetafspraak. Het is de vrouw van het telefoonnummer bovenaan het lijstje van zes nummers. We hebben een eerlijk gesprek van een half uurtje waarin ik mijn complexe situatie schets en zij mij het e.e.a. uitlegt. Ik moet als ik echt geïnteresseerd ben maar eens kijken of er bij de foto's van te adopteren honden een hond zit die me aanspreekt.

Waar ben ik mee bezig?! Als ik het goed begrepen heb, haalt die stichting de 'krenten uit de pap' van de ca. dertigduizend honden die in Spanje jaarlijks als zwerfhonden worden aangemerkt. Ze werken samen met twee asiels in Spanje. Onder het motto we kunnen ze niet allemaal redden, zoeken ze de honden uit met de minste gedragsproblemen en een goede gezondheid. Misschien niet echt aardig, maar wellicht wel zo verstandig omdat op die manier de kans op een goede match het grootst is.

Terwijl mijn vriend de metalgitarist voor mij kookt, mag ik op zijn computer die gekoppeld is aan een heel groot tv scherm. Dit is geen journalistieke nieuwsgierigheid meer. Ik zit op dat grote scherm heel aandachtig hond voor hondenfoto te bekijken. Zie je wel, niks voor mij. En die ook niet en ach wat een schat zo te zien, maar niet voor mij. Dan staar ik in mega treurige ogen die veel gezien hebben. De oortjes liggen plat naar achteren wat hij steeds schijnt te hebben gedaan als er iemand een foto probeerde te maken. Maar ondanks al die treurigheid zie ik de sprekende tekening met de beweeglijke wenkbrauwen en vind ik hem tevens een clown, een olijke grappenmaker. De omschrijving spreekt me ook aan, al betwijfel ik of er wel zoiets

bestaat als een herder die geschikt is voor beginners. De naam Bebé heeft hij gekregen vanwege zijn aandoenlijke koppie en omdat hij een enorme knuffelaar is. Ik ben verkocht. Ik kijk nog een paar uur steeds opnieuw naar die foto van de 'herdermix op kortere poten', maar van zijn lijf is weinig te zien. Toch laat ik uiteindelijk weer een online berichtje achter. Ik ben geïnteresseerd. Wezenlijk.

De volgende ochtend word ik gebeld door dezelfde vrouw waar ik de vorige dag mee gesproken heb. Nu naar aanleiding van mijn tweede online berichtje op de website van de Stichting Hondenzorg en Welzijn.

De communicatie werkt goed in dat vrijwilligersteam.

We hebben een lang telefoongesprek.

Ik vertel daarin o.a. zo eerlijk en open mogelijk over mijn situatie. Vooral die met omwonenden.

Die was ruim twee jaar geleden zo problematisch dat ik moest besluiten mijn Leo te herplaatsen.

Het lieve dier vertrouwde niemand meer die van buiten kwam door alle pesterijen. Dat kun je niet hebben met een hond van 45 kilo.

Er durfde bijna niemand meer mijn huis in.

Ik vertel over wat ik allemaal geprobeerd had om het gepest te stoppen.

De mevrouw kan mijn verhalen soms zelf afmaken.

Ze heeft ook wel eens meegemaakt dat een hond van haar getreiterd werd. Na dertien jaar getreiter is ze uiteindelijk verhuisd.

Zover ben ik niet gegaan. Zover wil ik ook niet gaan. Ik woon geweldig, in een heel prettig comfortabel en voor mij zeer royaal huis op fietsafstand van mijn zoon en loopafstand van mijn dochter en kleindochtertje waar ik een dag per week voor zorg. Ook voor honden ligt mijn woning ideaal; ik ben met twee minuten lopen in het park en als ik daar doorheen loop ben ik binnen tien minuten de stad uit en kom ik bij een randstedelijk natuurpark. Als ik naar het zuiden ga, ben ik binnen een kwartiertje bij de rivier waar langs de oever een gigantische hondenspeelweide is, maar ik kan net zo goed kiezen om aan de overkant van de rivier de hond los te laten en over het jaagpad de stad uit te lopen om naar Amelisweerd te gaan of nog verder door te lopen, naar Bunnik of zelfs nog verder, een wandeling die ik graag maak in de zomer. Als we erg ver zijn doorgelopen pak ik dan de bus terug.